

Sygn. akt II AKz 556/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący- Sędzia S.A. Michał Marzec (spr.)

Sędziowie: S.A. Piotr Mirek S.A. Marek Charuza

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. S.**

podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. i innych

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 13 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV Kp 383/14

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV Kp 383/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach uwzględniając wniosek prokuratora przedłużył do dnia 17 grudnia 2014 roku wobec podejrzanego M. S. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca w/w podejrzanego zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść,

a w szczególności:

- art. 249 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 251 §3 k.p.k. polegającą na wydaniu postanowienia bez przytoczenia jakiegokolwiek dowodu świadczącego o popełnieniu przez podejrzanego M. S. przestępstwa oraz jakichkolwiek okoliczności wskazujących na potrzebę zabezpieczenia prawidłowego toku toczącego się postępowania oraz bez wyjaśnienia dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie w stosunku do podejrzanego innego środka zapobiegawczego,

- obrazę art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu w wydanym postanowieniu, iż podejrzany przebywając na wolności mógłby utrudniać prowadzone postępowanie, co w żaden sposób nie zostało szerzej uzasadnione, wobec czego powołanie się na tę przesłankę bez przytoczenia przez Sąd jakichkolwiek dowodów i szerszej argumentacji w tej kwestii stanowi błędną wykładnię tego przepisu.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o uchylenie stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie nie jest zasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

Na obecnym etapie postępowania, stosowanie wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest konieczne, albowiem przemawia za tym zarówno przesłanka ogólna określona w normie art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 2 i z art. 258 § 2 k.p.k. Wskazać w tym miejscu należy, iż tutaj Sąd nie tak dawno, bo 17 czerwca 2014 roku w postanowieniu o sygn. akt II AKz 374/14 wypowiedział się w kwestii istnienia wyżej wymienionych przesłanek w sprawie podejrzanego M. S., rozpoznając zażalenie jego obrońcy, na postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania na wcześniejszym etapie postępowania. Wspomnieć także należy, iż przedmiotem rozpoznania Sądu były zarzuty tożsame z zarzutami, zawartymi w obecnie rozpoznawanym zażaleniu.

Od tego czasu nie ujawniły się żadne, nowe okoliczności, które umniejszałyby, bądź niweczyły istnienie tych przesłanek.

Odnosząc się więc do treści zarzutów w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, wskazany w zaskarżonym postanowieniu, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Nie ujawniły się też żadne okoliczności tego rodzaju, które to prawdopodobieństwo niweczyłyby. Jeszcze raz wskazać należy, iż na występowanie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. wskazuje w szczególności sporządzone przez Bank (...) SA skierowane do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej „Zawiadomienie o wystąpieniu podejrzanym transakcji finansowych” na rachunku bieżącym (...) sp. z o.o. oraz osobistym M. S., na które jedynym źródłem zasilania były przelewy od spółki (...) sp. z o.o., a z których kwoty, po ciągłym monitorowaniu stanu konta, natychmiast po zaksięgowaniu środków były przez podejrzanego wypłacane. Powyższy mechanizm działania podejrzanego potwierdzony został także w „Zawiadomieniu o wystąpieniu podejrzanym transakcji finansowych” dotyczącym (...) sp. z o.o. oraz wyjaśnieniach podejrzanego M. T. prowadzącego faktycznie działalność ww. spółki, który opisując mechanizm jej działania przyznał, iż dokonywał przelewów na rachunki wielu wskazanych mu podmiotów gospodarczych tzw. „słupów” w tym m.in. na rachunek M. S. po czym pieniądze były każdorazowo natychmiast wypłacane i przekazywane mu, on z kolei potraçał sobie swój zarobek oraz oddawał pozostałą kwotę zleceniodawcom procederu. Powyższe zachowanie podejrzanego, a także fakt bardzo wysokich wpływów na jego rachunek natychmiast po rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej, od jednego podmiotu działającego w branży podwyższonego ryzyka ((...) sp. z o.o.), którego działalność została wyjaśniona, uzasadnia podejrzenie o świadomym udziale M. S. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych oraz udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia środków płatniczych, którymi obracał. Dokonywanie regularnych wpłat przez (...) sp. z o.o. zostało również potwierdzone w wyjaśnieniach podejrzanego, który jednak zaprzeczył temu, aby środki te natychmiast wypłacał. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie podejrzanego, albowiem decyzja w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej należy do sądu meriti orzekającego w postępowaniu rozpoznawczym. Niemniej na obecnym, incydentalnym etapie postępowania, wystarczającym jest stwierdzenie, że w sprawie istnieje materialna przesłanka dowodowa stosowania środków zapobiegawczych.

Trafne są również pozostałe ustalenia sądu na temat aktualności szczególnych przesłanek stosowania środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., wskazujące na konieczność i niezbędność stosowania w dalszym ciągu najsurowszego ze środków zapobiegawczych, mającego izolacyjny charakter.

M. S. zarzucono bowiem popełnienie m.in. czynów z art. 299 §1 i 5 k.k. oraz art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., które zagrożone są karą pozbawienia wolności powyżej 8 lat. Sanckje karne przewidziane za ww. czyny, w połączeniu z ich ilością, okolicznością, że podejrzanym miał się ich dopuścić w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, skalą przestępczego procederu, tym,

iż z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, wysokość szkody na jaką wskutek zarzuconych mu czynów narażony został Skarb Państwa, sprawiają, że w razie uznania go winnym popełnienia tych czynów wymierzenie mu surowej kary jest wysoce prawdopodobne.

Przyjęcie realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary uzasadnia z kolei domniemanie podejmowania z jego strony działań mających na celu destabilizację procesu, celem uchronienia się przed nią, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości w orzecznictwie i jest w całym zakresie popierany przez Sąd Apelacyjny (postanowienie SA w Katowicach z dnia 3 listopada 2010 roku, II AKz 719/10, LEX nr 686880), a także zgodny ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w Uchwale 7 sędziów z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 18/11. Nadto z woli ustawodawcy, okoliczność ta daje podstawę do stosowania środka zapobiegawczego, bez potrzeby wykazywania aby podejrzany w przeszłości podejmował jakiegokolwiek próby bezprawnego wpływania na toczący się obecnie proces karny. Przyjmuje się bowiem, iż właśnie w obliczu zagrożenia surową karą może być on bardziej skłonny do zachowań zakłócających prawidłowy tryb postępowania i to nawet gdy wcześniej takich zachowań nie przejawiał.

W przypadku podejrzanego M. S., za istnieniem przesłanki określonej w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przemawiają okoliczności związane z zarzutem popełnienia występku brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Zasadnym jest prezentowane przez Sąd stanowisko, iż ujawniające się w materiale dowodowym więzi między uczestnikami tego proceduru, jak i wzajemne zależności uzasadniają występowanie obawy przenoszenia tych relacji także na bieg postępowania przygotowawczego, w sposób wskazany w przywołanym artykule..

W tym stanie rzeczy w sposób intensywny realizujące się na gruncie niniejszej sprawy przesłanki szczególne, wskazujące na konieczność stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego sprawiają, iż ustąpić muszą zasady minimalizacji

i proporcjonalności, (art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k.), tym bardziej, że okres stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztu nie może być uznany za nadmierny, bo jest on stosowany od 21 marca 2014 roku. Bez znaczenia jest też fakt, że szereg istotnych dowodów zostało już w sprawie przeprowadzonych, jako że nie przesądza on w żaden sposób, iż w chwili obecnej nie zachodzą możliwości utrudniania postępowania, także w inny sposób, niż tylko w formie wpływania na zeznania świadków, czy wyjaśnienia innych podejrzanym.

Analiza akt sprawy nie pozwala też na stwierdzenie, że w sprawie nie nastąpiły szczególne okoliczności, uniemożliwiające zakończenie sprawy w terminie określonym poprzednio. Z wniosku prokuratora wynika, co jeszcze w zakresie postępowania przygotowawczego należy zrobić oraz, że sprawa jak do tej pory toczy się sprawnie, a konieczność przeprowadzenia zakrojonych na szeroką skalę czynności śledczych w pełni uzasadnia przedłużenie tymczasowego aresztowania na wskazany okres. Zwrócić jednak należy uwagę, iż prokurator winien na bieżąco czuwać nad potrzebą i koniecznością kontynuowania najsurowszego środka zapobiegawczego, jak również zintensyfikować te czynności, które dotyczą wątku podejrzanego wobec których, ów środek jest stosowany, tak by móc jak najszybciej zakończyć postępowanie w tym zakresie.

Konkludując, zgodzić trzeba się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku tego postępowania koniecznym jest dalsze stosowanie wobec podejrzanego M. S. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym na okres wskazany w zaskarżonym postanowieniu.

Mając to wszystko na uwadze i nie dopatrując się jednocześnie po stronie podejrzanego okoliczności z art. 259 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z.:

1.o treści postanowienia zawiadomić:

- podejrzanego z pouczeniem, że jest prawomocne

- obrońcę podejrzanego

2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 10 września 2014 roku.